

אסיף רחמים כבודת אור

*

יש לילה
ויש מה שאינו לילה
ויש אתה –
נצב על קוֹהֶגְבוֹל בְּגַב פְּצוּעַ.

קרע בסימן כוכב

לפאול צלאן

עשיתי לי שיר, מפלט וקבר,
ואותו אני מבקש –
את העלג והחגר, פצוע־המח, המפגר
את האחד שהלך מבעד לעיני צפור הלילה ודבר;
את הילד אני שואל שגח קרום עופרת
טובל במים אחרים
ועל מצחו חותם האפר;
שנחנק את שנתו בלילות שרדו באפק הקרוע
מבעית בנשימותיו את היערות;
שטוה באצבעות מגומי את תוֹהֶזְעָקָה
ודמעותיו (פזב של עין שהתנפרה לכאבה)
מלאו את ראותיו
כמים־לילים.
הוא שדבר
שהיה
שעלה כמו עץ להתרוקן לתוך הלילה
בטבעת שבורה;
שידו הקפואה של מנגן־מקבר

נְקֻשָּׁה עַל צְלָעוֹתַי וְאֵת הַדִּי הַמְנַגֵּינָה
שְׁמוֹסֶס עַל לְשׁוֹנוֹ בְּעֵינַי עֲצוּמָה
עַד שֶׁהָאוֹר נִקְרָשׁ לְיַד וְהַיָּד נִגְדָּעָה;
הוּא שְׂיָדַע
שְׁשֻׁמַע אֵת הַפִּיּוֹת
לֵב שְׁנַתְּעָה מִחוּץ לְמַנִּין הַפְּעִימוֹת
שְׁמֻשָּׁה בְּחִרְחוֹר אֵת רִסְיֵי הָאוֹר שֶׁהַבְּרִיקוֹ קְלוּשׁוֹת
מִסְכָּה חֲשֵׁכָה בְּקִצָּה הַרְחוֹק שֶׁל חוּג הָעוֹלָמוֹת;
שְׁקָרָא אֶל הַבְּלִתֵי־כְרוּי
אֶל הַנוֹהָה־לְעַד־אֶל־הַקְּרָעוֹת
עַד שְׁלֹא הָיָה אֱלֹא הַד לְקוֹלָם
שֶׁל מִי שְׁלֹא הָיוּ אֱלֹא הַד בְּתוֹרָם;
שְׁבַתְּאוֹת־עֲלֻטָּת אַחֲרוֹנָה הַעֲכִיר אֵת מוֹתוֹ
וְשָׁכַב בְּסוֹף לְבַד
עֵיף וְנֶאֱבַד
מוֹבָס בְּיַדִּי חֹזְקוֹ.

פְּנָה אֶל הַנוֹתֵר־מִחוּץ־לְמַעֲנָה –
רְאֵה, שֵׁם מוֹטְלָת
מְרֻטְשֶׁת
הַתְּשׁוּבָה.

*

כְּבֻדַּת־אוֹר
פָּרַח לִילָה שְׁלֶךְ בֵּין פְּלָחֵי הַתִּיל
שׁוֹקַע בְּשֵׁנָה בְּלִתֵי־פְתִירָה.
קָרַע אֵת הַכּוֹכַב מִלְבָּה,
הִנַּח לְלִילָה לְטַפְטֵף.

*

שמים מטיפי לילה
על הרים ריקים מיער
בור-קבה משחיר בחשכת רעב;
אמץ לך תאר לבלבל את הזרות.
על קו-הברזל כוכב
רוצה אותך למעלה
בעין מחוקת-אישון כופל את החלל;

הרטט באגן המים
הקריאה השבורה של המעגל.